

Zdeňka Stiborová – scénář

Zdeňka Stiborová rozená Stelmasčuková se narodila 2. Července 1947 v Malešovicích u Brna. Tatínek byl Volyňský Čech a v roce 1947, když se osidlovalo pohraničí po odsunu sudetských Němců, se se svou rodinou přistěhoval do Československa.

Tatínek s maminkou měli, když sem jeli, měli jmění to, že jsem se měla narodit já. Že si mohli vzít jednu kravičku a mít peníze na to, aby zaplatili požadovanou částku.

Jeden z bratrů se usadil na jižní Moravě. Ostatní se usídlili v Království u Šluknova. Zdeňky tatínek dostal nabídku na Karlovarsko, ale chtěl zůstat se svými bratry. Tak se dostali sem, do šluknovského výběžku.

Jenomže než jsme odjeli do Království, tak já jsem se cestou na tý Moravě narodila.

Zdeňka na své dětství vzpomíná s láskou a především na pana děkana z místního kostela, který k nim byl nejen po přistěhování velmi vstřícný a pomáhal jim.

Prostě bych vám přála vidět, když mě pan děkan, nejenom mně, to už byla i sestra, dal k Vánocům krabici nádherných ozdob na stromeček. Neviděla jsem nic hezčího. Centroflor dělal hezký věci. Nádhera. Mě zůstala jedna ozdoba a to asi tahle velká veverka. Nádherná. Tu ozdobu, si chráním celý život, že ji mám do dnešního dne.

Do památníku jí pan děkan nakreslil její dům a napsal jí tam věnování.

***„Otcovský dům musí hradem býti, v něm vyrostla jsi a rodiče starali se o tvé šťastné bytí, vždy po život svůj celý vděčnou dcerou musíš býti.“
V upomínku vepsal Albert Eting, děkan.***

Její dětství však nebylo jen radostné, tatínek, pro kterého byla princeznou, a které jako krejčí šil krásné šaty, jí zemřel, když jí bylo devět let. Zůstaly s maminkou a s malou sestrou samy. Musela mamince hodně pomáhat. Po základní škole studovala na rumburském Gymnáziu. Její sen, stát se učitelkou, jí však bohužel nevyšel, protože její mamince zemřel i druhý manžel a proto musela nastoupit do práce jako účetní do Mikulášovic do Mikova, kde pracovala až do důchodu.

17. srpna 1968 vyjely se sestrou k babičce na Ukrajinu.

Když jsme vyjely z Prahy kolem půlnoci, tak si pamatuju, že jsem stála u okna a v tu noc byla obloha plná hvězd. Bylo to neskutečný a já jsem se tak dívala a říkala jsem si: Bože, to je nádhera, to je tak všechno tak krásný. A teď si představte – jedeme, že jo celou noc a najednou ráno přijedeme Černa Předčope a takovej rachot tam. Přendávali vlaky na jiné kolejiště. My jsme byli obyčejný civilní vlak a museli jsme ustoupit vojenskému vlaku, který jel s vojáky a tanky. My vůbec nevěděli kam. No, tak jsme stáli u oken a koukali jsme: Co je to za blbost? Vždyť neříkali, že bude nějaké cvičení těch vojsk Varšavský smlouvy.

Ve Lvově na ně čekala teta. Celou dobu nevěděly, co se děje a navíc byly jako cizinky hlídány. Když byla cesta bezpečná, mohly koncem září odjet domů. Ve vlaku do Prahy byly pouze dvě cestující. Zdeňka a její sestra. V Praze náhodou potkaly řidiče z Mikova a až ten jim vysvětlil, že se staly svědky přípravy okupace Československa.

Později se Zdeňka do Mikulášovic přestěhovala, tam potkala i svého manžela, se kterým je již padesát let. Narodily se jim dvě dcery Zdeňka a Jana, které tak trochu splnily Zdenčin sen a staly se obě učitelkami.

Budoucí generaci by vzkázala:

Aby vážili slova, aby poslouchali rodiče. Každý si musíme jednou tu držku, jak se říká natlouct, ale nesmí to být moc často.